

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **E. N.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2024, č. j. 20 A 21/2024-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze zamítl žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-6729-23/PP-2023, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta (v pořadí již čtvrtá) žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť bylo shledáno důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tímto rozhodnutím byla zároveň stěžovateli stanovena lhůta 35 dnů od jeho právní moci k vycestování z území ČR.

[2] Městský soud v odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku předeslal, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, byla zjištění obsažená v utajované části spisu. Městský soud shrnul judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodování na základě utajovaných informací a konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu s jejími závěry.

[3] V návaznosti na tuto judikaturu se městský soud dále zabýval tím, zda jsou dané informace dostatečně věrohodné, přesvědčivé a relevantní ve vztahu k závěrům, které z nich žalovaný vyvodil. Soud zdůraznil, že informace, na nichž je žalobou napadené rozhodnutí založeno, nelze vzhledem k jejich utajení stěžovateli sdělit, a soud tedy při posouzení věci suploval aktivitu stěžovatele a přezkoumával postup a důvody zamítnutí jeho žádosti v

úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Konstatoval, že se s danými informacemi seznámil a dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Městský soud uvedl, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným policejním orgánem, popisují konkrétní opakované jednání stěžovatele a okolnosti jeho styku se „závadovými“ osobami, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě. Z utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobního jednání stěžovatele, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti.

[4] Městský soud tedy ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že vzhledem k povaze stěžovatelova jednání spočívajícímu zejména v jeho aktivitách v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu by jeho další pobyt na území ČR mohl vést k závažnému narušení veřejného pořádku a že tyto aktivity směřují proti bezpečnostním zájmům ČR. Soud dodal, že skutečnosti uvedené v utajovaných informacích jsou dostatečně individualizované a dostatečně určité popisují konkrétní jednání stěžovatele, které je zasazeno do konkrétního skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele utajovaných informací, je zde obsažen popis zdroje získaných informací. Městský soud proto shledal dané informace dostatečně věrohodnými a přesvědčivými pro přijetí závěru o tom, že by stěžovatel mohl při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[5] Městský soud tedy uzavřel, že žalobní námitky týkající se použití utajovaných informací nejsou důvodné. Neztotožnil se s tvrzením stěžovatele, že žalovaný opřel žalobou napadené rozhodnutí především o opis z evidence rejstříku trestů a že nezhodnotil skutečnost, že se stěžovatel osvědčil a jeho předchozí trestní odsouzení byla zahlazena. Údaje z pořízeného opisu vzal žalovaný podle soudu v potaz hlavně v rámci hodnocení věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance utajovaných informací. Údaje o trestní minulosti stěžovatele navíc obsah utajovaných informací jen podporují. Městský soud dodal, že žalovanému nelze vytknout, že vyšel z opisu z evidence rejstříku trestů, a nikoliv pouze z výpisu. Smysl institutu zahlázení odsouzení není v tom, aby se na trestnou činnost pachatele zcela zapomnělo, nýbrž v tom, aby bylo na pachatele nahlíženo jako na neodsouzeného, což má význam ponejvíce tam, kde zákon pro výkon určité činnosti či nabytí jakýchkoli práv vyžaduje prokázání bezúhonnosti. Žalovaný dával do kontextu údaje obsažené v utajované informaci s předchozím kriminálním jednáním stěžovatele jako takovým, a nikoli se skutečností, že byl stěžovatel za toto jednání pravomocně odsouzen.

[6] Dále se městský soud zabýval žalobními námitkami nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaného s ohledem na jeho dopad do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Konstatoval, že se žalovaný touto otázkou zabýval a vzal v úvahu veškeré rodinné vazby stěžovatele na území ČR, které podrobně popsal, aniž by zpochybňoval jejich rozsah a intenzitu, dospěl však k závěru, že žalobou napadeným rozhodnutím k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele dojde, zohlednil však také závažnost a povahu ohrožujícího jednání stěžovatele. Městský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejde o natolik mimořádnou situaci, aby zájem na ochraně

pokračování

stěžovatelova soukromého a rodinného života převážil nad intenzivním veřejným zájmem na ochraně společnosti. Městský soud připustil, že v posuzovaném případě dojde k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, který nebude moci na území ČR pokračovat v soužití s manželkou a nezletilým synem. Na druhou stranu stěžovatel a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti dále vést svůj rodinný život, neboť nebyly tvrzeny žádné překážky, proč by svůj rodinný život nemohli dále rozvíjet v zemi původu stěžovatele či v jiném státě, který jim pobyt umožní. Obdobně dle městského soudu nad zájem na ochraně veřejného pořádku v posuzovaném případě nepřeváží nejlepší zájem dítěte na péči obou rodičů.

[7] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Nejprve argumentuje ve prospěch přijatelnosti své kasační stížnosti. Uvádí, že mu bylo odepřeno právo na spravedlivý proces, neboť bylo rozhodnuto s odkazem na utajované informace, v důsledku čehož nemá možnost se proti rozhodnutí žalovaného účinně bránit. Poukazuje na to, že účelem soudního přezkumu má být v takovém případě vyvážení omezení procesních práv stěžovatele tím, že soud má suplovat aktivitu účastníka řízení a ověřit věrohodnost, přesvědčivost a relevanci utajovaných informací ve vztahu k závěrům, které z nich žalovaný vyvodil.

[8] Dle stěžovatele žalovaný i městský soud přistupovali k projednávání věci již od počátku s cílem jeho žádosti a následně žalobě nevyhovět.

[9] Stěžovatel má za to, že je na místě na věc uplatnit závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č. j. 5 Azs 123/2024-50, publ. pod č. 4636/2024 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), který považuje za skutkově obdobný. Také v nyní posuzovaném případě vyšli městský soud a žalovaný při posouzení věci ze stěžovatelovy trestní minulosti, z jednání, kterého se má dopouštět blíže nespecifikovanými kontakty se „závadovými“ osobami, které mají být členy kriminálního podsvětí, a ze skutečnosti, že mu již v minulosti bylo z obdobných důvodů zrušeno povolení k trvalému pobytu.

[10] Stěžovatel městskému soudu vytkl, že při posouzení věci vyšel pouze z české judikatury, a dodal, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž i v takovém případě je nutné zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.

[11] Stěžovatel rovněž popsal své rodinné poměry a historii svého pobytu na území ČR. Rozhodnutí žalovaného a skutečnost, že bylo vydáno na základě utajovaných informací, dle stěžovatele představují nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při posouzení stěžovatelova jednání a jeho podřazení pod § 87e odst. 1 písm. F) zákona o pobytu cizinců vyložil pojem veřejný pořádek v souladu s právem Evropské unie a zrekapituloval svou úvahu týkající se dané otázky. Žalovaný trvá na tom, že k omezení procesních práv stěžovatele v souvislosti s rozhodováním na základě utajovaných informací došlo důvodně, v mezích zákona a za podmínek vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Napadené rozhodnutí dle žalovaného nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého ani rodinného

života stěžovatele, neboť z obsahu utajovaných informací vyplývá, že zájem na ochraně veřejného pořádku a předcházení kriminalitě v posuzovaném případě převáží nad právem na ochranu stěžovatelova soukromého a rodinného života. Žalovaný dodal, že posoudil také dopady svého rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu stěžovatelova nezletilého syna, dospěl však k závěru, že ani ten v posuzovaném případě nepřeváží nad veřejným zájmem.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. Pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[16] Nejvyšší správní soud neshledal argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti.

[17] Stěžovatel má za to, že by jeho kasační stížnost měla být přijatelná již proto, že žalovaný vyšel při vydání žalobou napadeného rozhodnutí z utajovaných informací. Omezení stěžovatelových procesních práv plynoucích z této skutečnosti je dle stěžovatele nutné vyvážit tím, že Nejvyšší správní soud ověří věrohodnost, přesvědčivost a relevanci utajovaných informací ve vztahu k závěrům, které z nich žalovaný vyvodil.

[18] Tomuto stěžovatelovu názoru nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud se obdobnou argumentací ohledně přijatelnosti kasační stížnosti zabýval v usnesení ze dne 21. 11. 2024,

pokračování

č. j. 8 Azs 99/2024-61, v němž uvedl následující: „*Takový důvod přijatelnosti kasační stížnosti však nezná ani soudní řád správní, ani ustálená judikatura (...). Nevyhovění žádosti stěžovatele s odkazem na utajované informace automaticky neznamená, že by měla mít řešená věc rozpoznatelný dopad nad rámec konkrétního případu. Z ničeho nevyplývá, že pokud bylo v řízení pracováno s utajovanými informacemi, měl by Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu vždy přezkoumat v plném rozsahu rozsudkem. V souladu se smyslem institutu přijatelnosti kasační stížnosti však posoudí to, zda se krajský soud při hodnocení utajovaných informací nedopustil hrubého pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Při posouzení přijatelnosti musí NSS i nad rámec kasačních námitek zohlednit i to, že krajský soud byl povinen suplovat i procesní aktivitu žalobce a přezkoumat správní rozhodnutí i nad rámec žalobních bodů (k tomu viz shrnutí ustálené judikatury v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, body 18, 20 a 33).*“ Obdobně se k dané otázce Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 250/2024-57.

[19] Nejvyšší správní soud se sám v plném rozsahu seznámil s obsahem utajovaných informací, o něž se v dané věci opírají důvody zamítnutí stěžovatelovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, a dospěl k závěru, že se městský soud při jejich posuzování a hodnocení nedopustil žádného pochybení, které by mělo za následek přijatelnost kasační stížnosti. Městský soud (zejména v bodech 38 a 39) napadeného rozsudku náležitě posoudil věrohodnost, přesvědčivost a relevanci žalovaným zohledněných utajovaných informací a dospěl ke správnému závěru, že dané utajované informace naplnily zákonné a judikaturou vymezené požadavky, a tedy na jejich podkladě lze ve spojení s kriminální minulostí stěžovatele učinit závěr o důvodném nebezpečí, že by stěžovatel mohl i v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[20] Pokud se jedná o procesní aspekty použití utajovaných informací jako podkladu pro vydání správního rozhodnutí, lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, publ. pod č. 4279/2022 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud, kromě již zmiňované povinnosti správních soudů vyhodnotit i bez konkrétních námitek poctivě důvody pro určité rozhodnutí správního orgánu založené na informacích z utajovaného dokumentu, upozornil, že ačkoliv dle okolností může být cizinci odepřeno právo na přístup k utajovaným informacím, neznamená to, že mu správní orgán nesdělí vůbec nic. Vhodné množství informací, které správní orgán musí cizinci sdělit, se přirozeně liší dle okolností každého případu. V každém případě však platí, že „*[s]právní orgány musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění (‘substance of the accusations’, ‘la substance des reproches’, viz Muhammad a Muhammad proti Rumunsku, § 151, srov. § 153 tamtéž)*“.

[21] Žalovaný byl tedy povinen stěžovateli sdělit alespoň v obecné rovině typové určení jeho konkrétní nežádoucí činnosti, aby stěžovatel mohl účinně namítat relevantní okolnosti a navrhopat důkazy na svou obranu. Zároveň však nelze stěžovateli sdělit detaily a popsat jeho jednání konkrétně; to by totiž bylo v rozporu s povahou utajovaných informací (byl by ohrožen účel jejich utajení).

[22] V posuzovaném případě žalovaný této povinnosti dostál, neboť ve svém rozhodnutí konkrétně uvedl, že riziko, které vedlo k zamítnutí stěžovatelovy žádosti, je založeno „*zejména na minulém kriminálním jednání účastníka řízení, míře jeho dosavadního aktivního*

zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a četných vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu, včetně budoucích autorit takového prostředí“. Takové sdělení podstaty důvodů zamítnutí žádosti je dostatečně konkrétní, aby stěžovateli umožňovalo vznést námitky a označit důkazy na svou obhajobu. Sdělení jmen konkrétních problematických osob, s nimiž se stěžovatel stýká, a způsobu, jakým jsou spojeny s prostředím organizovaného zločinu, by již mohlo ohrozit účel utajení těchto informací.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal ani jiná zásadní pochybení městského soudu, která by zakládala přijatelnost kasační stížnosti.

[24] Tvzení stěžovatele o tom, že městský soud i žalovaný přistupovali k věci od počátku s cílem jeho žádosti a následně žalobě nevyhovět, nelze přisvědčit. Z rozhodnutí žalovaného, rozsudku městského soudu ani z obsahu spisové dokumentace není patrná jakákoliv předpojatost žalovaného či městského soudu. Ani stěžovatel neuvedl, na jakých skutečnostech (kromě svého procesního neúspěchu ve věci) toto své tvrzení zakládá. Nejvyšší správní soud tedy pouze uvádí, že neshledal žádné důvodné pochybnosti o nestrannosti či nezaujatosti žalovaného ani městského soudu.

[25] K odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č. j. 5 Azs 123/2024-50, je třeba uvést, že se tento rozsudek sice stejně jako nyní posuzovaná věc týkal zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a odůvodnění, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tím však podobnost obou věcí končí. V uvedeném případě totiž žalovaný spatřoval důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, výlučně v jeho trestní minulosti a aktuálně probíhajícím trestním řízení. V nyní posuzovaném případě žalovaný neopíral závěr o tom, že stěžovatel představuje závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, primárně o jeho předchozí odsouzení, nýbrž o utajované informace, v nichž jsou popsána konkrétní jednání stěžovatele svědčící o jeho trvalé aktivní vazbě na prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a na osoby v tomto prostředí aktivní. Z daných informací je zřejmé, že se stěžovatel tam popsaných jednání dopouští delší dobu a nejedná se o nahodilé nebo jednorázové jednání. Stěžovatelova předchozí odsouzení pouze dokreslují obsah utajovaných informací, nebyly však primárním důvodem zamítnutí jeho žádosti. Tím bylo jeho současné napojení na prostředí organizovaného zločinu, které svědčí o tom, že představuje skutečné, aktuální a velmi závažné ohrožení veřejného pořádku v ČR.

[26] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že vyšel pouze z české judikatury, a uvádí, že při výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku bylo třeba zohlednit čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), neoznačil však žádné konkrétní rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, s nímž by měl být přezkoumávaný rozsudek nebo rozhodnutí žalovaného v rozporu, ani neozřejmil, v čem konkrétně shledává v posuzovaném případě porušení uvedeného ustanovení směrnice 2004/38/ES.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud tedy pouze v obecnosti uvádí, že judikatura, z níž při posouzení věci vyšel městský soud i žalovaný, je založena právě z čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, podle něhož platí následující:

„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

[28] Městský soud i žalovaný zdůraznili, že utajované informace, na jejichž základě žalovaný učinil závěr o tom, že stěžovatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek ČR, popisují přímo osobní jednání samotného stěžovatele a že stěžovatelova předchozí odsouzení pouze podporují obsah utajovaných informací (viz bod 42 rozsudku městského soudu).

[29] Žalovaný a městský soud posoudili rovněž otázku přiměřenosti zamítnutí žádosti z hlediska dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, včetně hlediska ochrany nejlepšího zájmu jeho nezletilého syna (viz body 43 až 49 rozsudku městského soudu).

[30] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstatoval, že při posuzování přiměřenosti těchto dopadů je třeba výslovně zohlednit okolnosti, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-2, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31). Břemeno tvrzení v tomto ohledu však tíží primárně žadatele o pobytové oprávnění, neboť *„je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena ‚na misku vah‘ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (pokud by šlo například o informace týkající se zdravotního stavu žadatele a příslušníků jeho rodiny), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27).

[31] Zároveň je třeba poukázat na to, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

[32] V posuzovaném případě bylo zapotřebí zohlednit rovněž čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte totiž Evropský soud pro lidská práva přenáší i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají nezletilých dětí, a přisuzuje mu zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným

zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy Evropský soud pro lidská práva posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na uvedený přístup Evropského soudu pro lidská práva tedy vyžaduje, aby byl nejlepší zájem dítěte náležitě posouzen; k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích upřesnil kritéria, jimiž je třeba se řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v situacích, kdy je nutné zohlednit nejlepší zájem jeho nezletilých dětí.

[33] Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v této otázce za dostatečné. Žalovaný v rámci posuzování přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí (str. 7 až 12) zohlednil všechny relevantní skutečnosti, které stěžovatel uvedl a které mu byly známy z jeho úřední činnosti nebo z obsahu spisu. Přihlédl zejména k tomu, že stěžovatel pobývá na území ČR již od roku 1993 (tedy od svých 13 let), žije ve společné domácnosti se svou manželkou a nezletilým synem (nar. Xa) a nezletilou dcerou manželky z prvního manželství (nar. Xb), kteří jsou všichni občany ČR, a že má na území ČR rovněž dalšího, již zletilého syna z prvního manželství (nar. Xc, občanství ČR), který bydlí se svou matkou, a že dále na území ČR žijí rovněž oba stěžovatelovi rodiče. Žalovaný nijak nezpochybňoval vysokou intenzitu stěžovatelových osobních a rodinných vazeb na území ČR, které mají rovněž oporu v jím provedeném dokazování (viz výsledky pobytové kontroly v domácnosti stěžovatele a zprávu příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí), připustil, že vzhledem k občanství stěžovatelových rodinných příslušníků se jeví jako nejpravděpodobnější, že stěžovatel bude nucen opustit území ČR sám, dospěl však k závěru, že tento důsledek jeho rozhodnutí není vzhledem k mimořádně závažné povaze důvodů, které vedly k zamítnutí žádosti, nepřiměřený. V rámci této úvahy žalovaný zvážil jak možnost celé rodiny opustit území ČR spolu se stěžovatelem, tak možnost, že vycestuje pouze stěžovatel. Ani stěžovatel nezmínil nad rámec obecného odkazu na oprávněné zájmy svých dětí a na dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žádné relevantní skutečnosti, které by žalovaný nevzal v úvahu. Kasační argumentace se pohybuje v rovině pouhého obecného nesouhlasu se závěrem o přiměřenosti zamítnutí žádosti. Jak již bylo uvedeno výše, v posuzovaném případě je nejlepší zájem stěžovatelova nezletilého syna, případně jeho nezletilé nevlastní dcery, s níž rovněž sdílí společnou domácnost, toliko jedním (byť zásadním) z konkurujících zájmů, mezi kterými je třeba hledat spravedlivou rovnováhu. Konkurujícím veřejným zájmem je zde ochrana veřejného pořádku před jednáním stěžovatele.

[34] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatelova rodina bude žalobou napadeným rozhodnutím výrazně dotčena na svém právu na respektování rodinného života. Je však třeba souhlasit s tím, že jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud sdílí názor žalovaného i městského soudu, že stěžovatel i jeho manželka jsou zdravé dospělé osoby v produktivním věku, přičemž lze souhlasit s tím, že stěžovatel může svou rodinu finančně podporovat i ze země původu, případně třetího státu. Je na stěžovateli a jeho rodině, zda se rozhodnout vycestovat všichni a realizovat svůj rodinný život v zemi jeho původu, nebo do země původu (případně jiného státu) vycestuje pouze stěžovatel. Ani námitky týkající se zásahu do stěžovatelova

pokračování

soukromého a rodinného života a do práv jeho nezletilého syna tedy nemohou vést k přijatelnosti kasační stížnosti.

[35] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[36] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení vznikly náklady nad rámec běžné administrativní činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. ledna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu